

Наја Панчић

ДОСАДА

Понавља се сиво. Глад за воћем које не зри.
Сушно доба удише пљускове без рода.
Још пре учешћа усахну токови.
Клица безнађа, весеље без крила —
живи пород година,
траг времена без гласа.

Тачка још није знак живота,
али круг не дотиче ново.
већ су дани предуги за исте мисли,
а ноћи понављају снове.

ЗРЕЛОСТ

Први додири равнодушности.
Наде добијају боре. Туга седе власи.
Почиње постепена и дуга смрт младости.
Ивице се савијају у лукове.
Струне постају ћутљива пређа.
У души старине које нису могле улепшати свет
црни брошеви, празнично рухо година.

ДАН СЕДАМНАЕСТОГОДИШЊАКА С КРИЛОМ КОЈЕ ПАДА

Јутро је бусен неочешљане косе над челом,
огризак зле ноћи изгужване у постељи.

У подне поспане очи мрзе Сунце и људске гласове у пољу,
не виде жито и срп савијен зрењем.

А кад Сунце окваси зрак првом свежином
вече потражи чисту кошуљу од њега
и дланове који миришу на сапун.
Одлази омамљен вучјом песмом која пенуша,
вечера икру њеног смеха
уље трава које крепе и не маре за укус.